

κηδεμόνες τοῦ τέκνου Μιχαὴλ ὁ Παλαιολόγος καὶ ὁ Μυσσάλιος.

— Στρατιῶται, ἀνέκραξεν ὁ Παλαιολόγος, ὁ αὐτοκράτωρ ἀπειθῶσαν· ἐπίτροπος δὲ τοῦ βασιλείου τῆς Νικαίας εἰμὶ ἐγώ.

— Ζήτω Μιχαὴλ ὁ Παλαιολόγος, ἀνέκραξαν μυρίαί φωναί.

Τὴν ἐπιούσαν μετὰ τὴν κηδεῖαν τοῦ αυτοκράτορος, ἐστράξαν τὸν Μυσσάλιονα.

Μετὰ ἐν ἔτος, ἐν τινὶ φρουρίῳ, πρὸ τὴν ἀκτὴν τῆς θαλάσσης, ἐξώρμητον τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ δυστυχοῦς τέκνου, τὸ ὁποῖον οὕτε κἀν ἀνθίστατο κατὰ τῶν δημίων του.

M A P I A .

(Συγέχεια καὶ τέλος, ἴδε τεύχος ΑΗ'.)

ΚΕΦ. ΠΕΜΠΤΟΝ.

Γάμοι τοῦ Παστελώτ.

Ἡ Αἰκατερίνα Μαρμερίνη, θυγατέρα πολίτου εὐπόρου τῆς Soissons ἐνυμφεῦθη περὶ τὸ εἰκοστὸν πρῶτον ἔτος τῆς ἡλικίας της νέον τινὰ ἔμπορον ὑφασμάτων, τὸν ὁποῖον ἠγάπα ἐκ νεαρᾶς αὐτῆς ἡλικίας, καὶ ὅστις κατόκει εἰς τὴν αὐτὴν συνοικίαν. Ὁ δέποτε ἡ ἐλαχίστη δυσἀρέσκεια διετάραξε τοὺς ἀγνοῦς αὐτῶν ἔρωτας, πρὸς δὲ καὶ ὁ συζυγικὸς αὐτῶν βίος διήλθε γαλήνιος καὶ εὐδαίμων. Ἔργασία καὶ ἀγάπη ἦσαν τὰ δύο πρωτεύοντα στοιχεία τῆς ζωῆς των μέχρι τῆς οὐλομένης στιγμῆς, καθ' ἣν ὁ θάνατος ἀφήρησε τὸν σύζυγον μετὰ δεκαπενταετῆ συμβίωσιν. Ἡ Αἰκατερίνα παρ' ὀλίγον νὰ γίνῃ θύμῃ τῆς λύπης της, καὶ ἀνευ τῶν συντόνων φρονιδῶν καὶ περιποιήσεων τῆς ἀδελφῆς της, τῆς Κυρίας Παστελώτ, ἡ ἀπελπισία ἤθελε τὴν ὀδηγήσει εἰς τὸν τάφον· ἀλλ' ἡ ἐνθερμος ἀγάπη τῆς καλοκάγαθου αὐτῆς γυναικὸς τῆ κατέστησεν ἀνεκτὴν τὴν ὑπαρξίν, καὶ βαθμυδὸν ἡ Μαρμερίνη, ἐνδοῦσα εἰς τὸ πεπρωμένον, εἰθίσθη πρὸς τὸν σκληρὸν τοῦ συζύγου της ἀποχωρισμὸν, ὅστις τὴν ἐνέβριψεν εἰς μεγίστην καὶ αξιοδύκρουν ἀπομόνωσιν.

Ἐπὶ δέκα ἔτη, ἀφ' οὗτο τοῦ δυστύχημα τῆ εἶχε συμβῆ, ἡ Μαρμερίνη δὲν εἶχεν ἐγκαταλείψει τὸ ἔνδυμα τῆς χηρείας, φέρουσα πάντοτε ἐσθῆτα πένθους καὶ περιχάλυμμα μέλαν. Μόνη διατελοῦσα ἐντὸς τοῦ κατὰ στήματός της, ἐξ οὗ δὲν ἐξήρχετο εἰμὴ τὴν πρῶταν ὄτε ὑπῆγαιεν εἰς τὸν γὰν ν' ἀκροασθῆ τὴν θεῖαν λειτουργίαν, οὐδέποτε ἐβόγγυσε κατὰ τῆς θελήσεως τοῦ Θεοῦ! Ἀλλ' ὅμως, ὅταν ζεῦγος γηραιῶν συζύγων διέβκινεν ἐμπροσθεν τοῦ κατὰ στήματός της, ἐστέναζε, καὶ ἀν παιδάριόν τι μὲ βοδοχρόους καὶ στρογγύλους κα-

ρδαὶς ἤρχετο νὰ κείξῃ ἐπὶ τῆς φιλίας τῆς θύρας της, ἢ διέβαινεν ἐκείθεν κρατοῦν τὴν μητέρα του ἀπὸ τῆς χηρείας, ἤσθαιε τοὺς ὀφθαλμοὺς της πληρουμένους δακρύων.

Ἡ Αἰκατερίνα δὲν ἤλθεν εἰς δεύτερον γάμον οὐχὶ διότι μετὰ τὸν θάνατον τοῦ συζύγου της δὲν τῆ ἐπαρουσιάσθησαν πρόσωπα κατάλληλα, καθότι ἀν καὶ τεσσαρακοντοῦτις, ἦτο εἰσέτι ἀνοηρὰ καὶ ὠραία, ἀλλὰ διότι εἰς πᾶσαν τοιαύτην τῆς χηρείας της αἴτησιν, οἵτινες ὑπῆρχαν οὐχὶ ὀλίγοι, ἀπεκρίθη πάντοτε ἀρνητικῶς, ἀποφανθεῖσα, ὅτι εἶχε τὴν σεαυτῆρ ἀπόφασιν νὰ φέρῃ μέχρι θανάτου τὸ ὄνομα τοῦ ἀνδρὸς μετὰ τοῦ ὁποῖου ἐπὶ δέκα ὀλόκληρα ἔτη εἶχε ζῆσαι τὸσον εὐδαίμων. Τὸν τρόπον τοῦ ζῆν οὐδόλως μετέλλαξε, παρέλαβε μόνον εἰς τὴν ὑπηρεσίαν της γρατῆν τινὰ ὑπηρετήριον, ὅχι τόσον διὰ τὰς ὑπηρεσίας αἰ, ἢ ἐξηκοντοῦτις ἡδύνατο νὰ τῆ χορηγήσῃ, ὅσον διὰ νὰ μὴ μὲν ἐντελῶς μόνη εἰς τὴν οἰκίαν.

Ἐκ τῶν ῥηθέντων δύναται τις νὰ κρίνῃ ὁποῖαν φιλόστοργον ὑποδοχὴν εὔρεν ἡ Μαρία πλησίον τῆς δυστυχοῦς ἐκείνης καρδίας, ἀποκλήρου τῆς μόνης ἀγάπης ἣν εἶχεν αἰσθανθῆ ἐν τῷ κόσμῳ. Ἡ Αἰκατερίνα οὐδὲν ἠγάπησε τὴν Μαρίαν ὡς ἤθελεν ἀγαπήσει τὴν ἰδίαν τῆς θυγατέρα, ἐὰν ὁ Θεὸς τῆ εἶδιδε τοιαύτην· ἡ δὲ Μαρία εὔρεν εἰς ταύτην τὴν ἀπλήν καὶ γλυκεῖαν ἀγάπην ὅ,τι οὐδέποτε εἶχεν εὔρει αὐτὴ εἰς τὴν θηριώδη προστασίαν τῆς κομῆσεως, οὕτε εἰς τὴν ἀφρόντιδα καλοκάγαθιαν τοῦ ἐπισκόπου, οὕτε εἰς τὴν ζηλόφθονα ἀδελφότητα τῶν μοναχῶν τοῦ Μοναστηρίου, οὕτε εἰς αὐτὴν τὴν ἀφοσίωσιν τῆς γηραιᾶς ἡγουμένης. Διότι εἰς τοὺς τρόπους τῆς Αἰκατερίνης ὑπῆρχε τις σεβασμὸς πρὸς τὴν νεανίδα, ὅστις κατέστειλε τὰς ἐκχύσεις τῆς καρδίας της. Ἡ ἔμπορος ἠγάπα τὴν μαθήτριά της μὲ ἐσότητα εὐαγγελικὴν, καὶ ἀφοσίωσιν ψυχῆς διψώσεως ἀγάπης καὶ εὐρύσεως τέλος ἀντικείμενον τὸ ὁποῖον ἡδύνατο νὰ τὴν κορέσῃ. καὶ ἡ ἡθικὴ αὐτῆ ἀγάπη δὲν εἶχε τι ὑπερβολικὸν εἰς τὴν ἔκφρασίν της· ἦτο ἀνεπαγγίαι ἀγαθὸν τι γαλήνιον ὅπερ ἤσθαιετο πλησίον τῆς Μαρίας, καὶ ἀνάγκη συνεχῆς μὲν, ἀλλ' ἀνευ διαταρακτικῆς ὀχλοῦς ῥότητος τοῦ νὰ φανῆ πρὸς αὐτὴν ἀξιαγάπητος· ἐμάντευε φυσικῶς καὶ ἀνευ οὐδεμιᾶς δυσκολίας ὅ,τι ἡδύνατο ν' ἀρέσκη εἰς τὴν νεανίδα, καὶ τῆ τὸ ἐπρομήθευε πρὶν ἢ αὐτὴ λάθῃ καιρὸν νὰ τὸ ἐπιθυμήσῃ. Ἡ χαρὰ ἔλαμπεν ἐπὶ τοῦ προσώπου της, διὰν ἡ Μαρία παραδίδοτο μετ' αὐτῆς εἰς τὰς μακρὰς ἐκείνας συνδιαλέξεις, εἰς τὰς ὁποίας τὸ ἐνδιαφέρον οὐδὲν ἤθελεν εὔρει σπουδαῖον, ἀλλ' αἰτινες δι' αὐτὰς ἦσαν παραγωγικαὶ μυρίων ἠθικῶν ἀσπασμῶν, καθ' οὗ· αἱ καρδίαι των συνήρχοντο καὶ οὐνηνοῦντο δι' ἡδουπαθεστάτης ἁρμονίας.

Ἀμφότεραι ἐγειρόντο εἰς κλίνας ἅμα τῆ αὐγῆ· ἡ δὲ πρῶτη αὐτῶν φροντίς ἦτο νὰ ὑπάγωσιν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ὅθεν ἐπανήρχοντο νὰ βοηθήσωσι τὴν γηραιάν ὑπηρετρίαν εἰς τὰς ἐργασίας τοῦ οἴκου· μετὰ ταῦτα ἐπεμελοῦντο, ὅπως ἀναλάβωσι τὴν θέσιν τῆς ἔμπορου, καλλωπισμὸν, ὅστις καὶ χάριτος καὶ ἐπιτηδεϊότητος ἐν ἑσπερίῳ. Ἄν καὶ τεσσαράκοντα ἔτη ἐβάρυνον τὴν ἡλικίαν τῆς Αἰκατερίνης, ἡ σπανία ὅμως ξανθὴ αὐτῆς